

01-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - বিচাৰ সাগৰৰ মন্থন কৰি শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু পৰমাত্মা শিৱৰ মহান পাৰ্থক্যক স্পষ্ট কৰা”

(শ্ৰীকৃষ্ণ জন্মাষ্টমীৰ লগত সমন্বিত)

*প্ৰশ্ন:- ব্ৰহ্মা বাবাই নিজৰ লগত কি কথা পাতে? তেওঁ কি কথাত আচৰিত হয়?

*উত্তৰ:-ব্ৰহ্মা বাবাই নিজৰ লগত কথা পাতে – কি হয় নাজানো শিৱবাবাক মুহূৰ্তে মুহূৰ্তে পাহৰি যাওঁ এনেকুৱাতো নহয় যে বাবা যেতিয়া প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া মনত থাকে, বাবা গুচি গ’লে পাহৰি যাওঁ। কিন্তু মইতো তেওঁৰ সন্তান হওঁ, স্মৃতি কিয় পাহৰি যাওঁ? মোৰ স্মৰণৰ বাবেই বাবা আহেনে? এনেকৈ বাবাই নিজৰ লগত কথা পাতি আচৰিত হয়।

*গীত:- তু প্যাৰ কা সাগৰ..... (তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ...)

ওঁম্ শান্তি। শিৱবাবাই বহি নিজৰ মৰমৰ সন্তানসকলক বুজায় যে গীতাৰ ভগৱান কোন? কিয়নো এই সময়ত ভাৰতত অজ্ঞান অন্ধকাৰ। ইয়াক কোৱা হয় ঘোৰ অন্ধকাৰ, অজ্ঞান অন্ধকাৰ। পুনৰ জ্ঞানৰ পোহৰৰ প্ৰয়োজন। পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই মনুষ্যই মানে যে তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ। ভাল, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰ পৰা কি পোৱা যায়? নদীৰ পৰা পানী পোৱা যায় সেয়েহে হেপাহ পলুৱাই স্নানো কৰে। তোমালোকে জ্ঞানৰ সাগৰৰ পৰা কি পোৱা? এটোপাল। পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজায় – মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ, তোমালোকক টোপাল দিওঁ। কিহৰ টোপাল? কেৱল কওঁ – মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। বুজা যে আমি নিজৰ শান্তিধাম-সুখধামলৈ যাওঁ।

জ্ঞান সাগৰে এক চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি বৈকুণ্ঠলৈ পঠিয়াই দিয়ে। ঘৰত বহিও দিব্য দৃষ্টি দি দিয়ে। মনুষ্যইতো ইজনে-সিজনক সন্মুখত দৃষ্টি দিয়ে। বাবাই ঘৰত বহিয়ে সাক্ষাৎকাৰ কৰাই লয়। এটোপাল পালে তোমালোক ইয়াৰ পৰা গুচি যোৱা। ইয়াত বহি বহি তোমালোক বৈকুণ্ঠলৈ গুচি যোৱা। এতিয়া পিতাই বহি বুজায়। গীতাৰ ভগৱান কোন? তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ নিৰাকাৰ। মনুষ্যইতো গায় শ্ৰীকৃষ্ণৰ কাৰণে। এতিয়া তোমালোকে বুজাব লাগে শ্ৰীকৃষ্ণই জ্ঞান শুনোৱা নাই। প্ৰথমেতো কয় কৃষ্ণই মাতৃৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম ল’লে। কংসপুৰী আছিল। পিছত আকাশবাণী হ’ল- হে কংস, তোমাক বধ কৰোতা আহিল। এইটোতো জানা যে সকলো অসুৰ। কংস, জৰাসন্ধী, অকাসুৰ, বকাসুৰ পাপী আত্মাবোৰ সকলোৰে বিনাশ কৰিবৰ বাবে তেওঁলোকৰ জন্ম দেখুওৱায়। তেন্তে শ্ৰীকৃষ্ণই জন্ম ল’লে। তেওঁতো সৰু আছিল। পিছত জ্ঞান কেতিয়া দিলে? তেওঁলোকেতো যুদ্ধক্ষেত্ৰত কৃষ্ণৰ বিশাল ৰূপ দেখুওৱায়, সৰুতো নেদেখুৱায়। তেনেকৈয়ে কৃষ্ণজয়ন্তীৰ পিছত আকৌ গীতা জয়ন্তী দেখুওৱায়। পিছত যেতিয়া তেওঁ ডাঙৰ হ’ল তেতিয়া জ্ঞান দিছিল নিশ্চয়। এইটোও দেখুওৱায় – জন্ম ল’লে। সময়ো দেখুৱায় – ৰাত্ৰিৰ সময়। ইয়াত তোমালোকে দেখিছা শিৱবাবাৰ আগমন হৈছে। কোনেও গম নাপায় যে কেতিয়া প্ৰৱেশ কৰিলে। শিৱবাবাতো শিশু হোৱা নাই। তেওঁতো বৃদ্ধ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহিছে। কেতিয়া আহিল – তাৰ তাৰিখ নাই। কৃষ্ণৰতো তিথি তাৰিখ আছে আৰু তেওঁ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম হৈছে। ইয়াত শিৱবাবাতো জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁ সৰু হ’বলগীয়া নহয় যে পিছত ডাঙৰ হৈ জ্ঞান শুনাব। কৃষ্ণতো মনুষ্য

আছিল। মনুষ্যক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। তেওঁৰতো জন্মই স্বৰ্গত হ'ল। তেওঁ কাকো ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে, কিয়নো নিজেই ৰজা। তোমালোকে সঠিককৈ জানা নিৰাকাৰ পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায়। পতিত সকলক পাৱন, ৰজাৰো ৰজা বনায়। সেই হৃদৰ ৰাতি আৰু দিন তথা এই বেহৃদৰ ৰাতি আৰু দিনৰ মাজত অৰ্থৰতো পাৰ্থক্য আছে। এয়া হৈছে সংগম যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি পুৰা হয় ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰম্ভ হয়। এইয়া হৈছে বেহৃদৰ ৰাতি, অজ্ঞান অন্ধকাৰ। সত্যযুগত পোহৰ। সেই ৰাতিৰ কথা নহয়। তেওঁলোকেতো কৃষ্ণৰ জন্ম ৰাতি পালন কৰে। সেইয়া হৈছে হৃদৰ কথা, এয়া বেহৃদৰ। পিতাই কয় মই আহোঁ, মোৰ কোনো তিথি তাৰিখ নাই। কৃষ্ণ-ৰাম আদিৰতো তিথি তাৰিখ আছে। মুখ্য হৈছে দুটা।

এতিয়া কৃষ্ণ জয়ন্তী আহিছে নহয়। তেওঁলোকক বুজাব লাগে কৃষ্ণতো সৰু শিশু। ৰাতি আৰু দিনতো ব্ৰহ্মাৰ ক্ষেত্ৰত গোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন কৃষ্ণ আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাই পুনৰ কৃষ্ণ হয়। কৃষ্ণৰ ৰাতি বা কৃষ্ণৰ দিন বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোকেতো ভাবে কৃষ্ণ ভগৱান হয়, তেওঁ সকলোতে ব্যাপি আছে। সেয়েহে ইয়াৰ ওপৰতো বুজাব লাগে। তোমালোকৰ হৈছে শিৱজয়ন্তী বা শিৱৰাত্ৰি যি বুলি কোৱা। শিৱজয়ন্তী বুলি কোৱাটো ঠিক। এইটোও বুজাবলগীয়া হয়। তেওঁ গৰ্ভততো নাহে। সাধাৰণ তনত আহে। কৃষ্ণৰতো ৪ (আঠ) প্ৰজন্ম চলে। সৰুকালত তেওঁক মোহন অথবা কৃষ্ণ বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ প্ৰিন্স অফ্ ৱেলচ (ব্ৰিটিছ সাৰ্বভৌমত্বৰ ৰাজকুমাৰক দিয়া শিৰোনাম) তেনেকৈ ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ সৰ্বোচ্চ সিংহাসনত বহোতা জনক – প্ৰিন্স অফ্ ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ বুলি কোৱা হয়। তাৰ পিছত তেওঁ ৰাজকুমাৰৰ পৰা ৰজা হ'ব। কৃষ্ণ শব্দ ব্যৱহাৰ নহয়, মহাৰজা নামেৰে জনাজাত হয়। শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণক মহাৰজা-মহাৰাণী বুলি কোৱা হয়। কিং শব্দটি ইংৰাজৰ, আচল নাম মহাৰজা-মহাৰাণী। এনেকুৱা নহয় যে নাৰায়ণে জ্ঞান দিছিল। সময়স্বৰৰ পিছত কৃষ্ণ আকৌ শ্ৰী নাৰায়ণ হয়। এতিয়া এই জ্ঞান সাগৰ শিৱৰ নামতো সলনি নহয়। এটাই নাম। তেওঁৰ সেই ৰথখনতো ডাঙৰ। আহিয়েই জ্ঞান শুনাবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। এই (ব্ৰহ্মাই) একোৱে নাজানিছিল। বুজা যায় যে এওঁৰ শৰীৰত আহিছে, সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। জ্ঞান দি আছে। এই সাক্ষাৎকাৰৰ ৰহস্য অথবা এই জ্ঞান প্ৰথমতে বুজিব পৰা নগৈছিল। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায় – আৰম্ভণিতে যেতিয়া বেনাৰসলৈ গৈছিল তেতিয়া বেৰত গোলক আদি আঁকিছিল, একোকে বুজি পোৱা নাছিল – এয়ানো কি? কিয়নো তেওঁ যেন শিশুৰ দৰে হৈ গ'ল। নতুন জন্ম ল'লে নহয় জানো। কয় নহয় যে বাবা। মই ৪-১০ মহীয়া আপোনাৰ শিশু হওঁ, তেন্তে ময়ো শিশু হৈ গ'লো। সেয়েহে প্ৰথমতে একো বুজিব পৰা নগৈছিল। সেই জ্ঞানৰ কথাবোৰ বেলেগ ধৰণৰ আছিল। বহি লৈ কি কি যে লিখিছিলো। এতিয়াতো শিকোতে শিকোতে কিমান বছৰ হৈ গ'ল! এতিয়া পিতাৰ কথাবোৰ বুজিব পৰা যায়। সন্তানসকলক কৃষ্ণ জন্মাষ্টমীৰ ওপৰত বুজাব লাগে। চিত্ৰতো ভালকৈয়ে আছে। বৃক্ষত ব্ৰহ্মাৰ চিত্ৰও আছে। মাখনতো এওঁ খাই পেলায়। বিশ্বৰ মালিকী স্বত্বৰ মাখন। কৃষ্ণই সত্যযুগৰ প্ৰালন্ধ লৈ আহে। শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে সত্যযুগৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ পিছত তেওঁৰ সন্তানো ৰজা হ'ব। এয়া হৈছে তেওঁৰ প্ৰালন্ধ যি কলিযুগত নাছিল। গতিকে এই সূৰ্য্যবংশী প্ৰালন্ধ কোনে বনালে? গায়ন কৰা হয়- জ্ঞানসূৰ্য্য প্ৰকট হ'ল, অজ্ঞান অন্ধকাৰৰ বিনাশ হ'ল। জ্ঞান সাগৰতো শিৱবাবা হয়। তেওঁ আহিছে আৰু স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। পাৰ্থক্য বুজাই দিব লাগে। কৃষ্ণই কেনেকৈ গীতা শুনাব পাৰে তেওঁতো শিশু হয়। গৰ্ভত আহিছে। দেখুওৱা হয় - তাত কংস, জৰাসন্ধী আদি আছিল। কিন্তু তাত অসুৰতো থাকিব নোৱাৰে। অসুৰ আৰু দেৱতাৰ যুদ্ধ দেখুওৱা হয়। গতিকে অসুৰ নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্তত থাকিব, দেৱতাসকল সত্যযুগৰ আদিত আছিল। দুয়োৰে মাজততো যুদ্ধ লগা নাই। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ নিশ্চয় আছে। দেৱতাসকলতো ইয়াত থাকিব নোৱাৰে। অসুৰ সকলৰ মাজতে যুদ্ধ লাগিছিল। মুছলমান সকলৰ ৰাজ্যও দেখিছা। নিশ্চয় যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱো আছে।

পাণ্ডৱসকল হৈছে অহিংসক, যোগবল ধাৰী। ইয়াততো ৰক্তৰ নদী বৈয়ে থাকে। শত্ৰুতা আছে নহয়। দেশ বিভাজনত ভালকৈয়ে ৰক্তৰ নদী বৈ গৈছিল নহয়নে। ভাত্ৰ মাজত যুদ্ধ হৈছিল, ভাই- ভাইয়ে নহয় জানো। যুদ্ধ তেওঁলোকৰ মাজতেই লাগে নহ'লে ৰক্তৰ নদী কেনেকৈ বৈ যাব? ইয়াত এজনে আন জনক হত্যা কৰি থাকে। তৰোৱাল চলায় সেই কাৰণে ৰক্তৰ নদী বৈ যায়। আৰু এইয়া হ'ল সংগম যুগৰ সময়। ৰক্তৰ নদীৰ পিছতহে ঘীৰ নদী ব'ব। কৃষ্ণ হ'ল সৰু ৰাজকুমাৰ। আকৌ তেওঁৰো গ্লানি কৰে। তেওঁকতো জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। দেৱতাসকলৰ মহিমা কৰা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন, মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম..... এই মহিমা শিশুৰ হ'ব নোৱাৰে। মহিমা সদায় ৰজা-ৰাণীৰ কৰা হয়। তেওঁলোকে আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক সত্যযুগত আৰু কৃষ্ণক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ গৈছে। কিমান ডাঙৰ ভুল কৰি দিলে! লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সৰু কালৰ কাহিনী কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ৰাম-সীতাৰ বিষয়েও কিবা নহয় কিবা অলপ কয়। কৃষ্ণৰ বিষয়েও ওলত-পালত কথা শুনাই দিয়ে। অলপতো শুদ্ধ কাহিনীও কোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো মহিমা গোৱা হয় - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম, অহিংসা পৰম ধৰ্ম.....। ভাল কথা, তেওঁলোকক কোনে ৰাজ্য দিলে? মনুষ্যৰ নাম শুনি মূৰ্ছিত হৈ যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বুলি ক'লে তোমালোক সত্যযুগলৈ গুছি যোৱা। এইয়া নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। কৃষ্ণ হোৱাৰ কথা বুলি নকয়, ইয়াক সত্যনাৰায়ণৰ কথা বুলি ক'ব। সত্য কৃষ্ণৰ কথা বুলি কোৱা নহয়। সঁচা জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই এই কথা শুনায়। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ কথা। তাৰ ভিতৰত শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কথাও আহি যায়। তেওঁলোকৰ ৪৪ জন্মৰ কথাও দেখুওৱায়। শ্ৰী নাৰায়ণৰ কথাৰে নাওঁ পাৰ হ'ল। সঁচাকৈয়ে পিতাই বহি সন্তানসকলক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা কথা শুনায়। শ্ৰী নাৰায়ণতো উচ্চ, নহয় জানো। সময়ৰ হোৱাৰ আগতে কোন আছিল? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নামেই আছিল নে আন বেলেগ নাম আছিল? আছিল ৰাধা-কৃষ্ণ, যাৰ সময়ৰৰ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নাম ৰখা হয়। বাবাই এনে (টোকা) দিয়ে পিছত তোমালোকে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। প্ৰথম নম্বৰৰ ভুল হ'ল এইটো। তোমালোকে জানা এতিয়া কলি যুগ। যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱো আছে। কলিযুগৰ সময়ো হয়। কলিযুগৰ পিছত নিশ্চয় সত্য যুগ আহিব। পিতাই কয় - মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আহিছোঁ, ৰাৱণৰ কৰলৰ পৰা মুক্ত কৰি ওভতাই লৈ যাবলৈ। আত্মাসকলকে লৈ যাম।

গোৱা হয় আত্মা-পৰমাত্মা বহুত সময় বিচ্ছেদ হৈ থাকিল.... এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণ বহুত সময় বিচ্ছেদ হৈ আছিল। মহিমা সেই নিৰাকাৰ জনৰেই - সুন্দৰ মেলা হৈ যায় যেতিয়া সেই সৎগুৰুক দালালৰ ৰূপত পোৱা যায়। ইয়াততো সকলোৱেই গুৰু। গোৱা হয় - সৎগুৰুক পাইছো দালালৰ ৰূপত.... সত্য পৰমপিতা পৰমাত্মাক দালালৰ ৰূপত পোৱা যায়। চুক্তি দালালৰ দ্বাৰা হয়। এয়াও বিবাহ হয়। আত্মা আৰু পৰমাত্মা পৃথক। পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁ আহি এই শৰীৰত (ব্ৰহ্মা) প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকৰ বিবাহ কৰায়। নিজেই দালাল হৈ পৰে। (তেওঁ) কয় মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা। এই শৰীৰত বহি লৈ কয় - কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকক মায়া ৰাৱণৰ পৰা মুক্ত কৰি লগত লৈ যাম, তোমালোকক ৰাজত্ব দি মই পুনৰ নিৰ্বানধামলৈ গুছি যাম। কৃষ্ণই জানো এনেকৈ ক'ব। এয়া হৈছেই আত্মা আৰু পৰমাত্মা। কৃষ্ণতো সৰু শিশু। বুজাবলগীয়া বহু কথাই আছে। সেয়েহে বাবাই বুজায় যে কেনেকৈ এওঁৰ শৰীৰত (ব্ৰহ্মা) প্ৰৱেশ কৰিলে? পিছত বুজি পালে - মই ৰজাৰো ৰজা হও। বিষ্ণুৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল আৰু অন্তৰত বহুত আনন্দ লাগিল। পুনৰ বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো হ'ল। কিন্তু ইমানখিনি বুজি নাপালে। এতিয়া বুজিছে বাবাই এয়া সাক্ষাৎকাৰ কৰালে -তুমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বা। কিন্তু সেই সময়ত ইমানখিনি বোধ নাছিল। যেনেকৈ বাবাই ৰাতি বুজাই আছিল - নাজানো কি হয় যে শিববাবাক মনত পেলাবলৈ পাহৰি যাওঁ। এনেকুৱাতো নহয় যেতিয়া বাবাৰ প্ৰৱেশতা হয় তেতিয়া বুজি পাওঁ বাবা আহিছে, মনত থাকে, বাবা গুচি গলে পাহৰি যাওঁ। পইণ্ট (উক্তি) শুনাওঁতে

অনুভৱ হয় - বেহদৰ পিতাই আহি শুনাইছেহি। কিন্তু মই নিজেই পাহৰি যাওঁ। কি মোৰ স্মৰণৰ দ্বাৰাই আহে নেকি? এনেদৰে কওঁ - মই মুহূৰ্তে-মুহূৰ্তে স্মৰণ কৰোঁ। লাগিলে এওঁতে (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰতে) আহক তেতিয়া সকলোৰে কল্যাণ হ'ব। স্মৃতিয়েই মুখ্য হৈ পৰে। আহক বা নাহক পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাই বুজায় - গীতা-জয়ন্তীৰ পিছত হৈছে কৃষ্ণ-জয়ন্তী। প্ৰথমে শিৱ জয়ন্তী তাৰ পিছত গীতা জয়ন্তী তাৰ পিছত কৃষ্ণ জয়ন্তী। শিৱতো ডাঙৰ হয়। তৎক্ষণাত আহিলে আৰু গীতা শুনালে। সৰুতো নহয়। এই কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে - মই কেনেকৈ বুজাম?

প্ৰথমতে ধ্যান দিয়া- শিৱ বুলি কাক কোৱা হয়, যাৰ ৰাত্ৰি উদ্‌যাপন কৰা হয়। সত্যযুগ হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাজধানী। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ নলেজ (জ্ঞান) নিশ্চয় পিতাইহে দিব, তেওঁ হৈছে নলেজফুল (জ্ঞানসাগৰ)। অন্য কাকোৱেই নলেজফুল বুলি কোৱা নহয়। গড ইজ নলেজফুল, ৰচয়িতা, বীজৰূপ। তেৱেঁই ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) নলেজ শুনাব। ড্ৰামা কেতিয়া আৰম্ভ হয় আৰু কেতিয়া পুৰা হয়, সেয়া কোনেও নাজানে। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগৰ শেষলৈ ৱৰ্ল্ডৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল কেনেদৰে পুনৰাবৃত্তি হয় -এয়া কোনেও বুজাব নোৱাৰে। সেইজনেই শুনাব যি ত্ৰিকালদৰ্শী হয়। ত্ৰিকালদৰ্শীতো আন কোনো নহয় - এজনৰ বাহিৰে। তেওঁ তোমালোকক ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মাষ্টৰ নলেজফুল আৰু ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু পৰমাত্মাৰ শিৱৰ মহান অন্তৰক স্পষ্ট কৰি ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰাত মুক্ত কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) বাবাই যি নিবন্ধ দিয়ে তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰৰ মন্থন কৰিব লাগে। ধ্যান ৰাখিব লাগে - কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাম।

***বৰদান:-** সুখৰ খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ সদায় সুখী হৈ থাকোতা আৰু সুখৰ দান দিওঁতা মহাদানী হোৱা

সংগম যুগত বাপদাদাই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ খাজনা 'সুখ' প্ৰদান কৰিছে। নিতৌ অমৃতবেলা সুখৰ এটা পইণ্ট বিচাৰ কৰা আৰু গোটেই দিন সেইতো সুখত থাকা। এনেকৈ সুখত থাকি আনকো সুখ দান কৰি থাকা, এয়াই সকলোতকৈ ডাঙৰ মহাদান কিয়নো দুনিয়াত অনেক সাধন থকা সত্ত্বেও আন্তৰিক সঁচা অবিনাশী সুখ নাই, তোমালোকৰ ওচৰত সুখৰ ভঁৰাল আছে গতিকে দান দি থাকা। এয়াই সকলোতকৈ ডাঙৰ উপহাৰ।

***শ্লোগান:-** মহান আত্মাসকলৰ পৰম কৰ্তব্য হ'ল - উপকাৰ, দয়া আৰু ক্ষমা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
